

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **AutoESA a. s.**, se sídlem K Učilišti 170, Praha 10, zastoupený JUDr. Robertem Kučerou, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Ústřední inspektorát, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 A 143/2014 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahu (dále jen „inspektorát“), uložil rozhodnutím ze dne 2. 6. 2014, č. j. 10/1566/13/34, žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a to za porušení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Na základě kontroly provedené dne 18. 6. 2013 v žalobcově autobazaru bylo totiž zjištěno, že žalobce jako prodávající u prodáváného vozidla Audi A3 deklaroval počet najetých kilometrů ve výši 176 408 km, která neodpovídala skutečnému stavu ve výši 212 925 km, jež inspektorát zjistil za pomoci znaleckého posudku. Žalobce tak řádně neinformoval spotřebitele o vlastnosti prodáváného výrobku, čímž se dopustil deliktu podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Údaj o nižším počtu najetých kilometrů byl uveden písemnou formou na informační ceduli a byl sdělen i ústně jako výsledek záznamu z Cebia

Report, byť s dodatkem, že počet ujetých kilometrů nelze garantovat, protože bylo vozidlo uvedeno do provozu v zahraničí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí inspektorátu odvolání. V reakci na ně žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 9. 2014, č. j. ČOI 78581/14/O100/1000/13/14/Hl/Št, rozhodnutí inspektorátu změnila a pokutu snížila na 80 000 Kč. Žalovaná připomněla, že žalobce má jako profesionál v oboru prodeje ojetých automobilů jednat v souladu s požadavkem odborné péče, který zahrnuje i podávání úplných, pravdivých a jednoznačných informací, a má vyvinout maximální úsilí o jejich ověření. Pouhé uvedení informace, že stav tachometru nemusí odpovídat počtu skutečně najetých kilometrů, by také bylo v rozporu s požadavkem odborné péče, neboť žalobce musí ověřovat informace, kterých se mu dostane ohledně prodáváného výrobku. Žalovaná nicméně označila za polehčující okolnost, která vedla ke snížení pokuty, ochotu žalobcova zaměstnance odvézt auto do autorizovaného servisu, kde by bylo možné údaje ověřit, jakkoli to nic nemění na žalobcově odpovědnosti za správní delikt. Žalobce přitom nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení zákonné povinnosti zabránil, takže nebyl splněn liberační důvod podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 8. 3. 2017 zamítl. Městský soud připomněl, že žalovaná i inspektorát se musely zabývat tím, zda počet ujetých kilometrů je údajem, ohledně kterého tíží žalobce informační povinnost, zda žalobce skutečně deklaroval nepravdivý údaj počtu ujetých kilometrů a v jaké fázi prodeje vozidla byl žalobce povinen svoji informační povinnost splnit.

[4] Sporná byla zejména druhá z otázek, kde byl rozpor skutečného a žalobcem deklarovaného počtu najetých kilometrů zjištěn na základě znaleckého posudku Milana Koloničného. Podle městského soudu bylo v pořádku, že byl posudek vypracován znalcem v oboru ekonomika, ceny a odhady motorových vozidel, a nikoli z oboru strojírenství, respektive posuzování technického stavu vozidla. Podle názoru soudu počet skutečně najetých kilometrů je ukazatelem, který přímo souvisí s cenou vozidla, proto závěr o počtu najetých kilometrů mohl znalec učinit na základě svého odborného zaměření. Tím spíše, že závěr o skutečném počtu ujetých kilometrů nevycházel z posouzení technického stavu vozidla, ale čistě z údajů získaných od autorizovaného servisu. Bylo by přitom nadbytečné provádět další důkaz návštěvou autorizovaného servisu za účelem ověření souladu údaje o ujetých kilometrech uvedeného na tachometru vozidla a počtu skutečně ujetých kilometrů.

[5] K fázi jednání o koupi, v níž byl žalobce povinen předmětnou informaci o počtu skutečně najetých kilometrů spotřebiteli poskytnout, městský soud připomněl, že předmětem správního deliktu byl nedeklarovaný rozdíl mezi tím, jaký je stav na tachometru a jaký je skutečný počet najetých kilometrů. Pokud žalobce tušil nebo věděl, že skutečný stav nemůže odpovídat stavu na tachometru, měl na to upozornit potenciální zákazníky již v prvopočátku na informační ceduli u prodáváného automobilu, nestačilo uvést tuto informaci až v kupní smlouvě či v protokolu o předání vozidla. Zákazníci se

pokračování

totiž při výběru vozidla řídí primárně údaji uvedenými na této ceduli, kde byla v případě kontrolovaného vozidla jasně uvedena hodnota 176 408 km. Přitom z certifikátu Cebia zjevně vyplývá, že „záznamy nepokrývají kompletní historii vozidla“, tedy že počet najetých kilometrů je nepochybně vyšší než ten, který byl deklarován na informační prodejní ceduli, a to vyšší významným způsobem, který může mít vliv na chování zákazníka.

[6] Uvedení skutečně najetých kilometrů přitom není nereálným požadavkem. Není sice v praktických možnostech prodejců zabývajících se prodejem ojetých vozidel se stoprocentní jistotou zjistit, zda stav tachometru odpovídá skutečnému počtu ujetých kilometrů. Bylo nicméně možné po žalobci spravedlivě požadovat, aby si předem opatřil vyjádření autorizovaného servisu ohledně správnosti údajů uvedených na tachometru. To však žalobce neučinil, ačkoli si byl této možnosti vědom, což plyne z jeho chování během kontroly, kdy sám pracovníkům inspektorátu navrhoval dovézt předmětné vozidlo do autorizovaného servisu.

[7] Co se týče dostatečnosti zdůvodnění výše pokuty, městský soud poukázal na ustálenou rozhodovací praxi, podle níž ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře správního uvážení. Žalovaná i inspektorát se přitom podrobně zabývaly všemi zákonnými kritérii uvedenými v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi i způsobem spáchání a následky správního deliktu. Nebyla porušena ani zásada zákazu dvojího přičítání, neboť skutečnost, že se žalobce již dříve v minulosti dopustil porušení zákona o ochraně spotřebitele, tedy že u něho jde o opakované spáchání správního deliktu v dané oblasti, byla zohledněna pouze jako přitěžující okolnost. Výše pokuty byla dostatečně zdůvodněna a pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel nejprve vytkl městskému soudu, že se zcela nedostatečně, respektive vůbec, nevypořádal s námitkami týkajícími se zjišťování skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména celkové nedostatečnosti znaleckého posudku, toho, na čem je založen, a nakolik jsou použité podklady pro správní rozhodnutí průkazné.

[10] Dále stěžovatel připomněl, že u ojetých vozidel, která neprodává jejich původní vlastník, jsou dovezena ze zahraničí či údaje o nich nelze dohledat, protože nebyla servisována v autorizovaném servisu, nikdy nelze mít při prodeji naprostou jistotu o tom, zda počet kilometrů na tachometru odpovídá počtu skutečně najetému, takže by prakticky u všech měl žalobce uvádět upozornění, že stav na tachometru nemusí odpovídat skutečnému stavu. Na druhou stranu právě toto žalovaná také odmítá, takže na něj klade nesplnitelné a vnitřně rozporné požadavky. Přitom provádět všechny možné kroky k ověření, zda zde rozpor je, či není, v takovém rozsahu, jak si to žalovaná a městský soud představují, není prakticky možné a znamenalo by to nesmírné časové i finanční zatížení

stěžovatele. Navíc mají nesprávnou představu o významu certifikátu Cebia Report a možnostech společnosti Cebia při zjišťování údajů, na kterých je založen. To, že záznamy o stavu tachometru nepokrývají kompletní historii vozidla, je u dovoзовých vozidel běžný jev, který sám o sobě k pochybnosti vést nemusí. Je to dáno tím, že společnost Cebia spolupracuje při získávání údajů o stavu tachometru především s tuzemskými subjekty a ohledně vozidel ze zahraničí není dost dobře možné opatřovat údaje např. z technických kontrol provedených v zahraničí. Městský soud z Cebia Reportu dovodil, že záznamy nepokrývají kompletní historii vozidla, tedy že počet najetých kilometrů je nepochybně vyšší, než jaký byl deklarován na informační prodejní ceduli. Nic takového ale z Cebia Reportu neplyne, naopak je na něm jasně napsáno, že není podezření na neoprávněný zásah. Stěžovatel se bohužel o této interpretaci Cebia Reportu soudem dozvěděl až z písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí, do té doby netušil, že městský soud nahlíží na údaje z Cebia Reportu takto, a neměl tedy ani možnost jeho pohled korigovat.

[11] Podle stěžovatele projednávaný skutek vůbec není správním deliktem, neboť vyvinul ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele úsilí ke zjištění, zda stav na tachometru odpovídá skutečnému stavu, a z výsledku šetření neměl prokázáno, že tomu tak není. S ohledem na nedostupnost kompletních údajů však připojil do dokumentace k vozidlu upozornění na možný nesoulad. I podle městského soudu má přitom prodejce upozornit na možnost nepřesnosti údaje o najetých kilometrech, pouze pokud dojde k závěru, že zde je reálná možnost, že stav tachometru a počet skutečně ujetých kilometrů vzájemně neodpovídají. V nyní posuzovaném případě stěžovatel neměl jak dojít k závěru, že u daného konkrétního vozidla je reálná možnost, že stav tachometru neodpovídá skutečnému stavu. Cebia Report takový závěr neodůvodňoval a jiné indicie pro pochybnosti o stavu tachometru nebyly dány a žalovaná je ani netvrdila, ani neprokazovala.

[12] Stěžovatel dále upozornil na vadu řízení před městským soudem spočívající v tom, že při jednání před městským soudem dne 8. 3. 2017 učinil návrh na doplnění dokazování korespondencí mezi žalovanou, resp. jejím královéhradeckým a pardubickým inspektorátem, a společností ŠKODA AUTO a.s. Stěžovatel uvedl, že již během správního řízení vyjadřoval pochybnost o znaleckém posudku, na jehož základě žalovaná učinila skutkové zjištění o tzv. stočení tachometru, zejména pak pokud šlo o tzv. servisní historii, což byl jediný podklad, z něhož soudní znalec při vypracování posudku vycházel. Nebylo přitom ani patrné, odkud tato historie oprav pochází, kdo a jak ji opatřil, a ze znaleckého posudku se lze domnívat, že možná pochází z interní databáze společnosti ŠKODA AUTO a.s. Údaje z takového dokumentu jsou ale neprůkazné a neověřitelné, což bylo patrné právě i z navrhovaných důkazů, kde takto označil údaje ve svém systému sám provozovatel databáze. Z navrhovaných důkazů jasně plynulo, že historie oprav není důkazem nezvratným, ale naopak značně pochybným, což stěžovatel namítal od počátku správního řízení. Městský soud však tento důkazní návrh nepřipustil s tím, že nemá přímý, resp. rozhodný vztah k předmětu soudního přezkumu. Podle stěžovatele je takový postup nepřijatelný. Jestliže je navrhovaným důkazem zpochybňována spolehlivost jediného důkazního prostředku, na kterém stojí správní rozhodnutí žalované, pak bylo dle názoru stěžovatele na místě se tímto zabývat. Z ničeho, co je obsaženo ve spise, totiž nevyplývá, odkud historie oprav pochází a zda je její zdroj spolehlivý. Za těchto okolností podle stěžovatele nelze ani učinit nepochybný závěr, že se skutečně dopustil vytýkaného

pokračování

jednání, protože není spolehlivě prokázáno, že stav na tachometru skutečnosti neodpovídal. Městský soud tak nedostal povinnosti odůvodnit neprovedení navrženého důkazu, konstatoval-li pouze to, že dokazování nebude prováděno, neboť nemá rozhodný vztah k předmětu řízení.

[13] Městský soud také řádně neposoudil námitku nedostatečného vypořádání se s polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, konkrétně s tím, zda míra zavinění může být polehčující okolností a zda naopak skutečnost, že stěžovatel je podnikatelem v oboru prodeje ojetých vozidel, může být skutečností přitěžující. U otázky recidivy pak městský soud pouze konstatoval, že jde o opakované spáchání správního deliktu v dané oblasti, a to lze pokládat za obecně přitěžující okolnost. Nijak ale nezdůvodnil, jaký vliv měla recidiva na závažnost daného konkrétního správního deliktu.

[14] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněla, že na nabídkové ceduli vozidla byl uveden údaj 176 408 km, což spotřebitel mohl vnímat jako počet skutečně najetých kilometrů, nikoli počet kilometrů uvedený na tachometru; ten by si ostatně mohl přečíst sám. Povinnosti podávat pravdivé, úplné, jednoznačné, srozumitelné a ověřené informace se přitom stěžovatel nemohl zbavit poukazem na to, že by pro něj řádné informování spotřebitele představovalo časové a finanční zatížení. Zaměstnanec stěžovatele navíc sám navrhoval při kontrole prověření vozidla v autorizovaném servisu, kde by vycházeli ze stejných údajů, z nichž vycházel znalec při vypracování znaleckého posudku. Oproti tomu stěžovatelem zdůrazňovaný certifikát Cebia nepokrývá kompletní historii vozidla, které bylo v ČR registrováno až 21. 9. 2011, přitom o počtu kilometrů najetých do tohoto roku není z certifikátu nic známo. I údaj, že z Cebia Report neplyne podezření na neoprávněnou změnu tachometru, se vztahuje jen k období, ze kterého pocházejí údaje v tomto systému. Stěžovatel tedy nijak neprověřoval, kolik mohlo mít vozidlo najeto v zahraničí, a až ve smlouvě upozornil na možný rozdíl mezi stavem tachometru a skutečným počtem najetých kilometrů. Informace podávané spotřebiteli by však neměly být měněny v průběhu různých fází nabídky a prodeje. Po stěžovateli navíc lze jednoznačně požadovat, aby stav tachometru ověřoval všemi dostupnými prostředky a s výsledky tohoto ověřování seznámil spotřebitele. Stěžovatel na jednu stranu uváděl, že neměl důvod pochybovat o počtu najetých kilometrů uvedených na tachometru, na druhou stranu do smluvní dokumentace zahrnul poznámku o možnosti takového nesouladu. Z těchto důvodů žalovaná navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel nejprve namítal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v tom, že se městský soud zaměřil pouze na vhodnost zvoleného znalce, nevypořádal se však s ostatními stěžovatelskými námitkami týkajícími se zjišťování skutkového stavu. Stěžovatel ovšem už nijak dále neupřesnil, se kterou konkrétní žalobní námitkou se městský soud dostatečně nevypořádal. Odkázal pouze na část III kasační stížnosti, která se však týkala již jiné otázky, totiž toho, jak městský soud naložil s jeho důkazním návrhem v soudním řízení. Vzhledem k tomu, že městský soud se zjišťováním skutkového stavu a důkazy provedenými ve správním řízení zabýval od konce strany 5 do začátku strany 7 svého rozsudku a kromě osoby znalce se vyjadřoval také k obecným otázkám zjišťování skutkového stavu a k neprovedení důkazu návštěvou autorizovaného servisu za účelem zjištění stavu tachometru, lze jeho vypořádání se stěžovatelskými námitkami pokládat za dostatečné.

[19] Co se týče oné námitky uvedené v části III kasační stížnosti, zde stěžovatel vytkl městskému soudu, že neprovedl důkazy, které navrhl při ústním jednání. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008 - 98: *„Krajský soud nemá povinnost provést libovolný důkaz, který mu účastníci navrhnou. Pokud by účastník navrhoval důkaz, jenž nemá s danou věcí zjevně žádnou souvislost, případně pokud by nebyl schopný ani k výzvě soudu uvést, co konkrétně má jím navrhovaný důkaz ve vztahu k danému případu dokázat, pak by soud nemusel takový důkaz provádět. Měl by ale povinnost řádně zdůvodnit, proč nepovažuje za nutné důkaz provést.“* Této povinnosti ovšem městský soud dostál, neboť v reakci na stěžovatelské důkazní návrhy jasně uvedl na straně 4 rozsudku, že *„zamítl důkazní návrhy žalobce k jejich provedení v tomto soudním řízení, a to zčásti pro nadbytečnost, pokud jde o důkazní návrhy obsažené v žalobě, neboť uvedené listiny jsou součástí správního spisu, k jehož obsahu soud přihlíží ze zákona, popř. proto, že by nemohly přinést nové poznatky, které již ve fázi jednání nejsou sporné (výpis z rejstříku znalců ohledně M. K.), zčásti pak proto, že nemají přímý, resp. rozhodný vztah k předmětu soudního přezkumu (důkazní návrhy z internetových stránek, které měly dokládat, že žalobce v jiných souvislostech, nikoli tedy v souvislosti s projednávanou věcí, veřejně usiloval o postihování nepoctivého tzv. stáčení tachometrů, jakož i korespondenci mezi žalovaným, resp. jeho královéhradeckým a pardubickým inspektorátem, a společností ŠKODA AUTO a.s. ze dne 7. 5. 2015 a ze dne 18. 5. 2015).“* Neprovedení důkazu tedy odůvodnil zcela dostatečným způsobem. Pokud stěžovatel chtěl uvedenými důkazy prokázat, že ani „historie oprav“ není nezvratným důkazem, je třeba připomenout, že za „nezvratný důkaz“ nebyla označena ani ve správním řízení, ani v řízení před městským soudem, takže stěžovatel předloženým důkazem usiloval vyvrátit něco, co nikdo netvrdil.

[20] Stěžovatelova klíčová námitka nicméně spočívá v tvrzení, že buď vůbec neporušil § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, protože údaje o skutečně najetém počtu kilometru nelze u vozidel dovezených ze zahraničí často vůbec dohledat, nebo že u něj přinejmenším byl dán liberační důvod podle § 24b odst. 1 téhož zákona.

[21] Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí: *„Prodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodávaných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného*

pokračování

použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou. Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání, je prodávající povinen zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v přiloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné.“

[22] Podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele pak platí, že „[p]rávnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.“

[23] Nedůvodnost námitky splnění liberačního důvodu vyjádřeného v § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele plyne z toho, že k jeho splnění by bylo potřeba, aby stěžovatel vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat. Stěžovatel však v kasační stížnosti sám tvrdil pouze tolik, že „*vyvinul úsilí ke zjištění, zda stav na tachometru odpovídá skutečnému stavu (...)*“. Tímto vyvinutým úsilím mělo být zejména pořízení certifikátu Cebia Report. Pořízení takového certifikátu od soukromé společnosti je jistě chvályhodnou snahou, samo o sobě však nepředstavuje „vynaložení veškerého úsilí“, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016 - 27, body 24 a 26: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že toto prověření není možné považovat za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možné po stěžovatelce požadovat. Sama stěžovatelka opakovaně uvedla, že tato databáze je sice nejlepší dostupná, ale ani se nelze spolehnout na správnost a úplnost uváděných údajů. To vyplývá i ze smlouvy se společností Cebia, spol. s r.o., a s ní souvisejícími všeobecnými obchodními podmínkami, ve kterých je opakovaně zdůrazněna možná nepřesnost a neúplnost databáze Autotracer. Na tuto kontrolu se tedy stěžovatelka rozhodně nemohla spolehnout jako na výrazně důvěryhodný zdroj. (...) Stěžovatelka nepochybně mohla vyvinout větší úsilí, aby porušení povinnosti zabránila. Nabízí se zejména několikrát zmiňovaný dotaz na výrobce, nebo diagnostika řídicí jednotky, to jest ověření, která provedl po prodeji první kupující, případně podpůrně i stěžovatelkou opožděně uvedená tvrzená prohlídka opotřebení vozidla či kontrola vlastní databáze.“*

[24] Zároveň stěžovatel v této kasační námitce přiznal, že se nabízely další kroky, které mohl učinit, ovšem ty by představovaly „*nesmírné časové i finanční zatížení stěžovatele*“. Již z toho je patrné, že se stěžovateli nabízely dvě cesty, jak se nedopustit deliktu, za nějž byl postižen, při prodeji automobilu dovezeného ze zahraničí, o němž sám z certifikátu Cebia Report věděl, že „*záznamy nepokrývají kompletní historii vozidla*“ (Cebia Report ze dne 20. 4. 2013 tvoří přílohu č. 3 kontrolního protokolu ze dne 18. 6. 2013).

[25] První cestou, která se mu nabízela, bylo učinit další kroky k ověření toho, jaký je skutečný stav najetých kilometrů, zejména využít služby autorizovaného servisu. Pokud by to učinil, a přesto by se následně zjistilo (například pomocí náhody obdobné nečekanému nalezení nové dokumentace k automobilu, která byla řešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015 - 56), že přes všechny tyto učiněné kroky byl skutečný stav najetých kilometrů jiný, pak by bylo namíste aplikovat § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[26] Pokud bylo ovšem podniknutí těchto dalších kroků pro stěžovatele příliš náročné a zatěžující, nabízela se mu druhá cesta, totiž přiznat hned v první informaci, s níž se potenciální spotřebitel setkal, tedy na informační tabuli, že jím uváděný počet najetých kilometrů odráží pouze stav tachometru a údaj z certifikátu Cebia Report, který

nepokrývá kompletní historii vozidla, a že tedy nemusí jít o skutečný počet najetých kilometrů. Tato možnost přitom není v rozporu s napadeným rozhodnutím žalované, které stěžovatel označil za vnitřně rozporné. Žalovaná totiž opakovaně uváděla, že pokud žalobce nemůže nějakou informaci garantovat, má to spotřebiteli sdělit současně s takovou informací jasným, zřetelným a srozumitelným způsobem. Zároveň však doplnil, že jej to nezabavuje povinnosti pokusit se o ověření této informace. Jak uvedl na straně 5 svého rozhodnutí, *„informace o možném nesouladu musí být uvedena současně s informací o stavu tachometru, jinak nelze považovat informaci o dané vlastnosti vozidla za řádnou. Odvolatel by tak však neměl činit bez jakékoli snahy o zjištění, zda zde rozpor je či není, automatické uvedení informace, že stav tachometru nemusí odpovídat počtu skutečně najetých kilometrů, by bylo také jednáním v rozporu s požadavkem odborné péče, neboť odvolatel musí jako profesionál ověřovat informace, kterých se mu dostane ohledně prodáváného výrobku.“* Jinak řečeno, nebylo souladné s požadavkem odborné péče, aby stěžovatel pouze uvedl údaj o možném rozporu na informační tabuli a zároveň rezignoval na dosud prováděné ověřování v systému Cebia. Pokud však ověřování v systému Cebia prováděl a zjistil, že z něj vyplývající údaje nemusejí pokrývat celou historii vozidla, měl by to na informační tabuli jasně uvést. V tomto požadavku Nejvyšší správní soud žádný vnitřní rozpor nespatřuje.

[27] Stěžovatel má sice naopak pravdu, když kritizuje formulaci ze strany 7 rozsudku městského soudu: *„Navíc z certifikátu Cebia (...) zjevně vyplývá, že záznamy nepokrývají kompletní historii vozidla, tedy že historie vozidla, co se týče počtu najetých kilometrů, je v tomto počtu nepochybně vyšší než ta, jaká byla deklarována na informační prodejní ceduli, a to vyšší takovým významným způsobem, který může mít vliv na chování zákazníka (spotřebitele).“* (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem) Tato formulace je opravdu nevhodná, protože je logicky nepřesná. Z údaje v certifikátu Cebia Report vyplývá pouze tolik, že počet skutečně najetých kilometrů může být vyšší, nikoli že je nepochybně vyšší než ten, který byl deklarován na informační prodejní ceduli. Tato nevhodně zvolená formulace dvou slov však nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost napadeného rozsudku, neboť městský soud dále pokračuje zcela správným poukazem na smysl zákona o ochraně spotřebitele. Tím skutečně je stanovit prodejci zvláštní povinnosti tak, aby došlo alespoň k částečnému „vyrovnání sil“ mezi ním jakožto profesionálem v oboru a spotřebitelem jakožto laikem. To v daném případě konkrétně znamená, že pokud prodejce jako profesionál pracující s certifikáty Cebia Report ví, že údaj vyplývající z tachometru vozidla a z tohoto certifikátu může být nižší než počet skutečně najetých kilometrů, má povinnost potenciální zákazníky na tuto skutečnost upozornit již v nabídce, nikoli vyvolávat v nich dojem, že toto jediné číslo uvedené na informační prodejní ceduli vypovídá o počtu skutečně najetých kilometrů.

[28] K těmto závěrům Nejvyšší správní soud dospívá s plným vědomím toho, že jak plyne z kontrolního protokolu ze dne 18. 6. 2013 i z napadených správních rozhodnutí, stěžovateli rozhodně nelze vytýkat, že by manipuloval s tachometrem, naopak je třeba mu přičíst k dobru, že při kontrole sám nabízel umožnění návštěvy autorizovaného servisu a sám v určité fázi prodeje přiznal, že údaj 176 408 km nemusí odrážet počet skutečně najetých kilometrů, tedy že se nesnažil spotřebitele vědomě uvést v omyl či jej v něm udržovat. To však nemění nic na tom, že nedostál zcela své povinnosti *„řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků“*, jak po něm požaduje § 9 odst. 1 zákona o

pokračování

ochraně spotřebitele. Tyto skutečnosti tak bylo možno zohlednit pouze při určení výše uložené sankce, což učinila zejména žalovaná, když výši ukládané pokuty snížila.

[29] Stěžovatel nicméně přesto brojil proti způsobu, jak se městský soud vypořádal s námitkou, jak byly v jeho případě zohledněny přítěžující a polehčující okolnosti. Nejvyšší správní soud však toto vypořádání pokládá za zcela dostatečné. Na straně 9 rozsudku městský soud označil odůvodnění výše pokuty správními orgány za konzistentní, srozumitelné a logické. Jasně připomněl, které okolnosti případu byly pro stěžovatele polehčující (stěžovatel měl k dispozici výpis společnosti Cebia a nabídl odvoz vozidla do autorizovaného servisu k ověření údajů najetých kilometrů) a které naopak přítěžující (stěžovatel je specialistou v oblasti prodeje ojetých vozidel). Zmínku o stěžovatelově specializaci na prodej ojetých vozidel městský soud uvedl v závorce u přítěžujících okolností, takže stěžovatel nemohl nabýt pochybnosti, zda městský soud vnímal tuto okolnost jako přítěžující nebo polehčující. I k otázce recidivy a zásady dvojího přičítání se městský soud vyjádřil v rozsahu jednoho odstavce na straně 10 rozsudku, a to i s využitím judikatury zdejšího soudu, takže i v této otázce bylo odůvodnění rozsudku zcela dostatečné.

[30] S poukazem na shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

Mgr. David Hipšr
předseda

senátu